

човѣчета като насъ, ако би знаела колко сме гладни!¹⁾

— Ахъ! Фроги! извика Бенни, чието лице пламна отъ едно внезапно вдъхновение, — ако пишехме на царицата за да ѝ разправимъ това!...

Той почака една минута трепентно какво ще отговори Фроги.

— Питамъ се, дали разносвача би зелъ писмото, рече Фроги, замисленъ и цѣлъ почервенѣлъ отъ идеята за тоя смѣлъ планъ.

— О! непрѣменно, ако го туримъ както трѣбва въ пликъ и надпишемъ отгорѣ: „Букингамъ Паласъ“²⁾ и ако пишемъ, че това е за кралицата... Ще го пуснемъ въ кутията, и то ще ѝ отиде сигурно!... каза Бенни, като че не бѣше позволено да има въ туй съмнѣние.

— Тогава, хайде да го напишемъ прѣди да си легнемъ! рече Фроги. Щастливи сме поне че азъ ходихъ на училище и зная да пиша!

И той се отправи къмъ единъ тъменъ жгълъ на мансардата, кждѣто стоеше едно бѣло сандѣче, принадлежаще нѣкога на тѣхнитѣ родители. Той отвърза вжето около сандѣчето и, като повдигна капака, извади отъ него едно малко синьо стѣклъце, въ дното на което имаше още нѣколко капки мастило; слѣдъ туй извади една стара желѣзна писалка, единъ увехтялъ листъ за писмо и единъ пожълтѣлъ отъ врѣмето пликъ.

— „Ето на! Имаме всичко, каквото ни трѣбва, рече Фроги, като

затвори сандѣчето. Ще трѣбва само да налѣземъ една капка вода въ мастилото...“

Слѣдъ нѣколко минути, двѣтъ братчета, седнали на земята, склонили глава едно къмъ друго, бѣха всецѣло погълнати отъ тежката

задача, що имъ прѣдстоеше: да пишатъ на кралицата.

Колко трудности въ началото! Най-първо, тѣ не знаяха какъ да се отнесатъ до господарката, сиречъ какъ да я титулуватъ, защото Фроги се боеше да не би да бжде много интименъ...

Най-сетнѣ, слѣдъ много мъжки и благодарение на голѣмото постоянство, той написа слѣдното писмо:

Госпожо Кралице,

„Ние сме двѣ братчета, които живѣемъ въ Шоредейчъ³⁾. Ние нѣмаме нито пари, нито родители. Ние живѣемъ въ една мансарда¹⁾. Майка умрѣ и татко умрѣ, а азъ, Фроги, не зная какъ да спечеля хлѣбъ за Бенни, моето малко братче. Ние много се боимъ, че ще умремъ отъ гладъ. Говорятъ, че вие сте добра госпожа и имате благосклоненъ изгледъ. Азъ зная това, защото ви видѣхъ днесъ въ парка заедно съ Госпожица Принцесата, и вие ни се усмихвахте, като да ни познавахте всички и като да ни питахте какъ сме се натѣкмили съ вжглиша и хлѣбъ, сега, когато е такава скѣпия. Бенни и азъ сме лишени и отъ едното и отъ другото; ние нѣмаме нищичко за обѣдъ утрѣ, нито пѣкъ пари. Ако попитате съсѣдитѣ, тѣ ще ви кажатъ че ви пиша цѣлата истина.“

Тукъ писмото биде внезапно прѣкъснато, защото свѣщичката започна да межделѣе и да показва, че скоро ще изгасне, а трѣбваше още да се тури писмото въ пликъ и да се надпише адреса.

— Фроги, вѣрвашъ ли, че самата кралица ще дойде, кажи?

— Не, азъ мисля, че тя ще прати единъ отъ слугитѣ си, рече Фроги, като се опита да натѣкми и залѣпи плика, притискайки го съ малкия си юмрукъ, който не бѣ до тамъ чистъ.

— Тоя пликъ не се залѣпва, Бенни; ще трѣбва да го привѣржемъ съ малко канапъ. Наистина, туй не ще има добъръ изгледъ, но най-сетнѣ, толкозъ по-добъръ!

¹⁾ Прѣзъ деня, Фроги, търсейки работа бѣ видѣлъ царския кортежъ; той бѣ видѣлъ, значи, кралицата Виктория.

²⁾ Палатъ, находящъ се въ който е Лондонъ, обично обиталище на кралица Виктория.

³⁾ Кварталъ въ Лондонъ, въ който живѣятъ изключително бѣдни люде.

¹⁾ Сиромашки кварталъ въ Лондонъ.

¹⁾ Малка стаичка на тавана, съ едно прозоче.